

Eliáš – číslo pět

Prorocké mlčení

Jeff Pippenger

2023-10-03

Když Eliáš přiměl Achaba svolat celý Izrael na Karmel, předobrazovalo to, že Bůh v roce 1798 po třech a půl letech pronásledování vyvede církve z temného středověku a povede ji k roku 1844 a poté k roku 1863. Tato tři data jsou posledními třemi mezníky struktury „sedmi časů“, jak ji předkládá Izajáš v sedmé kapitole.

Stejně dějiny let 1798, 1844 a 1863 byly rovněž předobrazeny, když Mojžíš vyvedl syny Izraele z egyptského otroctví k hoře Sinaj. Dějiny prvního a druhého anděla představují milleritské hnutí, které začalo v době konce roku 1798 a pokračovalo, dokud se toto hnutí nestalo v roce 1863 církví. Eliáš a Mojžíš jsou dvěma hlavními svědky milleritských dějin a jsou také dvěma hlavními svědky v knize Zjevení během dějin třetího anděla.

Milleritské hnutí označuje počátek věčného evangelia ze Zjevení čtrnácté kapitoly a Future for America označuje jeho závěr. Mezi počátečním hnutím milleritů a závěrečným hnutím nacházíme Církev adventistů sedmého dne. Podle historiků adventistické církve vstoupil v roce 1856 ostatek milleritského hnutí do laodicejského stavu, čímž skončilo filadelfské období, které zahrnovalo léta 1798 až 1856.

V předchozím článku jsme ukázali, že inspirace uvedla zklamání při přechodu Rudého moře do souladu s velkým zklamáním roku 1844. V tomto bodě přišla v dějinách Mojžíše zkouška soboty, předobrazovaná mannou. Ve stejném prorockém bodě začalo světlo, které přišlo z Nejsvětější svatyně, proces zkoušení a očišťování, počínaje sobotou, pro ty, kteří přešli moře a vírou vstoupili do Nejsvětější svatyně. Proces zkoušení, který předcházel roku 1844, začal v dějinách Mojžíše při jeho narození a u milleritů roku 1798 nárůstem poznání, o němž Daniel ukázal, že vyvolá tříkrokový proces zkoušení vedoucí k soudu.

Mnozí budou očištěni a vybíleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně, a žádný z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí. Daniel 12,10.

Zahájení soudu 22. října 1844 bylo předobrazeno soudem nad faraónem, jenž započal na egyptských prvorozencích a skončil ve vodách Rudého moře. Jakmile moudří vírou vstoupili do Nejsvětější svatyně, anebo prošli Rudým mořem, zkušební proces, který začal v době konce roku 1798, pokračoval i po roce 1844. V dějinách Mojžíše to bylo znázorněno deseti zkouškami, v nichž Izrael na každém kroku selhal. Poslední z těchto deseti zkoušek nastala tehdy, když dvanáct vyzvědačů prozkoumalo Zaslíbenou zemi. První zkouškou v Mojžíšových dějinách byla zkouška mannou, která představuje sobotu, a pro millerity byla sobota rozpoznána jako první zkouška po 22. říjnu 1844. Protože první zkouškou byla v obou souběžných dějinách sobota, následujících devět zkoušek v Mojžíšových dějinách ukazuje, že po roce 1844 bude následovat řada zkoušek, která povede buď ke vstupu do Zaslíbené země, nebo do pustiny smrti. Rok 1863 představuje

závěrečnou zkoušku pro milleritské hnutí. Toto zkoumání zahájíme v okamžiku, kdy se dvanáct vyzvědačů vrací se svými zprávami o Zaslíbené zemi.

A vrátili se od prozkoumávání země po čtyřiceti dnech. A šli a přišli k Mojžíšovi a k Áronovi i k celé pospolitosti synů Izraele do pouště Páran, do Kádeše; a přinesli zprávu jim i celé pospolitosti a ukázali jim ovoce té země. A vyprávěli mu a řekli: Přišli jsme do země, do níž jsi nás poslal, a vpravdě oplývá mlékem a medem; a toto je její ovoce. Avšak lid, který v té zemi přebývá, je silný, a města jsou opevněná a velmi veliká; a nadto jsme tam viděli syny Anákovy. V jižní zemi přebývají Amálekovci; a Chetitě, Jebúsejci a Emorejci přebývají na horách; a Kananejci přebývají u moře a podél Jordánu. I utišil Káleb lid před Mojžíšem a řekl: Vzhůru, vystupme hned a obsaďme ji; neboť ji jistě přemůžeme. Ale muži, kteří s ním vystoupili, řekli: Nejsme schopni vytáhnout proti tomu lidu, neboť je silnější než my. A rozšířili mezi syny Izraele zlou zprávu o zemi, kterou prozkoumali, řkouce: Země, kterou jsme prošli, abychom ji prozkoumali, je země, která požírá své obyvatele; a všechen lid, který jsme v ní viděli, jsou muži veliké postavy. A tam jsme viděli obry, syny Anákovy, kteří pocházejí z obrů; a ve svých vlastních očích jsme byli jako kobylinky, a tak jsme byli i v jejich očích. Numeri 13,25–33.

Tato pasáž z knihy Numeri obsahuje některé velmi důležité pravdy, jichž je třeba si povšimnout a které by bylo možno snadno přehlédnout, pokud se na dějiny v ní představené nepohlíží jako na předobraz milleritského hnutí. Jedním bodem je, že vzbuřenci se „zlou zprávou“ neobstáli ve své desáté a závěrečné zkoušce a že se při této závěrečné zkoušce projevíly dvě třídy lidí. Tyto dvě třídy, které se rozvíjely v průběhu dějin předchozích devíti zkoušek, projevíly svůj charakter podle toho, kterou „zprávu“ se rozhodly přijmout. Roku 1863 milleritský adventismus odmítl Mojžíšovu zprávu, jak je představena proroctvím o otroctví v Leviticus dvacet šest. Zpráva předložená Jozuem a Kálefem byla prostě opakováním Boží „zprávy“ v průběhu celých dějin jejich vysvobození z otroctví. Od Mojžíšova narození Bůh zaslíboval, že je vyvede z otroctví a uvede do země, která byla zaslíbena Abrahamovi o staletí dříve. Jozue a Kálef představují ty, kdo stáli na této základní zprávě; ostatních deset zvědů odmítlo, že by Bůh takovou zprávu skutečně dal.

Tu celé shromáždění pozdvihlo svůj hlas a křičelo; a lid plakal oné noci. A všichni synové Izraelovi reptali proti Mojžíšovi a proti Áronovi; a celé shromáždění jim řeklo: Kéž bychom byli zemřeli v egyptské zemi! anebo kéž bychom byli zemřeli na této poušti! A proč nás Hospodin přivedl do této země? Abychom padli mečem a aby naše ženy a naše děti byly kořistí? Nebylo by pro nás lepší navrátit se do Egypta? I řekli jeden druhému: Ustanovme si vůdce a vraťme se do Egypta. Numeri 14,1–4.

Když James White v roce 1863 napsal v časopise Review and Herald článek, v němž odmítl Millerovo chápání „sedmi časů“, a když v téže roce Uriah Smith vydal padělaný obraz, z něhož chyběla jakákoli zmínka o „sedmi časech“ z Leviticus, oba, White i Smith, odložili stranou dílo Williama Millera a použili biblickou metodologii odpadlého protestantismu. Metodologie odpadlíků, které nedávno označili za „dcery Babylóna“, byla použita jako argument k odmítnutí Millerova poselství, jež bylo vedeno andělem Gabrielem. Při desáté zkoušce starověkého Izraele přímo řekli: „Ustanovme si vůdce a vraťme se do Egypta.“ Selhání při desáté a poslední zkoušce je založeno na odmítnutí „zprávy“, která byla od počátku v souladu se zprávou, a na touze vrátit se do

otroctví Egypta. Když Jeremiáš symbolicky představoval ty, kdo byli zklamáni neúspěšnou předpovědí roku 1843, Bůh jej výslovně povolal, aby se vrátil k Bohu a ke své dřívější horlivosti pro poselství, ale zároveň mu přikázal, aby se nikdy nevracel k těm, kdo byli označeni za dcery Babylóna.

Proto takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, opět tě přivedu zpět a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahé od ničemného, budeš jako má ústa. Ať se oni navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. Jeremiáš 15,19.

V roce 1863 James White a Uriah Smith ustanovili nového vůdce, aby je vedl zpět tam, kam jim bylo přikázáno nejít. Jozue a Kaleb představují ty, kdo toužili jít vpřed; White a Smith představují ty, kdo toužili vrátit se zpět.

Dalším bodem, který je třeba zaznamenat v úseku z knihy Numeri, je to, že poslední vzpoura, jež odsuzuje všechny vzbouřence k smrti na poušti během následujících čtyřiceti let, je jedním ze dvou hlavních odkazů, které ustanovují zásadu den za rok v biblickém proroctví; ta byla patrně nejpodstatnějším prorockým pravidlem, jehož Miller použil k otevření poselství věčného evangelia a prvního anděla. Druhé biblické svědectví o tomto pravidle se nachází v knize Ezechiel.

A až je dokončíš, lehni si znovu na pravý bok a poneseš nepravost domu Judova čtyřicet dní; určil jsem ti vždy jeden den za jeden rok. Ezechiel 4,6.

To, čeho si u těchto dvou veršů, které ustanovily zásadu den za rok, často nikdo nepovšimne, je historický kontext obou veršů.

Podle počtu dnů, po které jste prozkoumávali zemi, totiž čtyřiceti dnů, za každý den rok, ponesete své nepravosti, totiž čtyřicet let, a poznáte mé odvolání zaslíbení. Numeri 14,34.

Verš v Numeri nastal na počátku starověkého Izraele a představoval vzpouru Božího smluvního lidu, a verš v Ezechielovi nastal na konci starověkého Izraele a představoval vzpouru Božího smluvního lidu. Trestem na počátku byla smrt na poušti a trestem na konci bylo otroctví v zemi jejich nepřátel. Zásada den za rok zdůrazňuje vzpouru smluvního lidu. Dva tresty, jeden na počátku a jeden na konci, avšak oba odlišné. Prvním byla smrt postupným vymíráním během putování po poušti, posledním bylo zajetí a otroctví v doslovném Babylóně.

Tu Mojžíš a Áron padli na tvář před celým shromážděním pospolitosti synů Izraele. A Jozue, syn Núnův, a Kaleb, syn Jefunneův, kteří byli z těch, kdo prozkoumali zemi, roztrhli svá roucha. A mluvili k celé pospolitosti synů Izraele takto: Země, kterou jsme prošli, abychom ji prozkoumali, je země převelice dobrá. Jestliže v nás Hospodin nalezl zalíbení, uveď nás do této země a dá nám ji, zemi oplývající mlékem a medem. Jen se nevzpouzejte proti Hospodinu a nebojte se lidu té země, neboť budou pro nás chlebem; jejich ochrana od nich odstoupila a Hospodin je s námi; nebojte se jich. Ale celé shromáždění řeklo, aby je ukamenovali. Tu se sláva Hospodinova ukázala ve stanu setkávání přede všemi syny Izraele. A Hospodin řekl Mojžíšovi: Jak dlouho mě bude tento lid popouzet? A jak dlouho mi nebudou věřit přes všechna znamení, která jsem mezi nimi učinil? Raním je morem a zavrhnou je jako dědictví a z tebe učiním národ větší a mocnější, než jsou oni. Mojžíš však Hospodinu řekl: Uslyší to

Egypt'ané, neboť jsi tento lid svou mocí vyvedl z jejich středu; a povědí to obyvatelům této země. Ti slyšeli, že ty, Hospodine, jsi uprostřed tohoto lidu, že ty, Hospodine, býváš viděn tvář v tvář, že tvůj oblak stojí nad nimi a že jdeš před nimi ve dne v oblakovém sloupu a v noci v ohnivém sloupu. Jestliže tedy zahubíš všechnen tento lid jako jednoho muže, budou národy, které slyšely o tvé pověsti, říkat: Protože Hospodin nemohl uvést tento lid do země, kterou jim přísahou zaslíbil, pobil je na poušti. A nyní, prosím, ať se ukáže veliká moc mého Pána, jak jsi promluvil, když jsi řekl: Hospodin je shovívavý a veliký v milosrdenství, odpouštějící nepravost a přestoupení, avšak viníka nikterak neponechávající bez trestu, stíhající nepravost otců na synech do třetího a čtvrtého pokolení. Odpusť, prosím, nepravost tohoto lidu podle velikosti svého milosrdenství, tak jako jsi odpouštěl tomuto lidu od Egypta až dosud. Numeri 14:5–19.

Dějiny představené v těchto verších se staly biblickým symbolem, který je nazýván „dnem popouzení“. Na „den popouzení“ se odkazuje v žalmu devadesát pět, Jeremiáši třicet dva a Židům tři, avšak tímto symbolem se nyní nebudeme zabývat. V předchozím oddílu je určen důležitý princip, který musí být rozpoznán. Tento princip je také znázorněn prorokem Samuelem, Luciferem, Ellen Whiteovou a ovšem i Mojžíšem v tomto oddílu.

I řekli mu: „Hle, jsi starý a tvoji synové nechodí po tvých cestách; ustanov nám tedy nyní krále, aby nás soudil jako všechny národy.“ Ta věc se však Samuelovi nelíbila, když řekli: „Dej nám krále, aby nás soudil.“ I modlil se Samuel k Hospodinu. A Hospodin řekl Samuelovi: „Uposlechni hlasu lidu ve všem, co ti říkají; neboť nezavrhli tebe, nýbrž zavrhli mne, abych nad nimi nekraloval. Podle všech skutků, které činili ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až do tohoto dne, když mne opouštěli a sloužili jiným bohům, tak činí i tobě. Nyní tedy uposlechni jejich hlasu; avšak důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat.“ I oznámil Samuel všechna slova Hospodinova lidu, který od něho žádal krále. A řekl: „Toto bude právo krále, který nad vámi bude kralovat: Vezme vaše syny a ustanoví je pro sebe ke svým vozům a za své jezdce, a budou běhat před jeho vozy. A ustanoví si velitele nad tisíci a velitele nad padesáti; a postaví je, aby orali jeho pole a sklízeli jeho žně a aby zhotovovali jeho válečné nástroje a výstroj jeho vozů. Vezme také vaše dcery, aby připravovaly masti, aby varily a pekly. Vezme vaše pole, vaše vinice i vaše olivové sady, ty nejlepší z nich, a dá je svým služebníkům. Bude vybírat desátek z vašeho osiva i z vašich vinic a dá je svým dvořanům a svým služebníkům. Vezme vaše otroky i vaše otrokyně, vaše nejlepší mládence i vaše osly a zapojí je do své práce. Bude vybírat desátek z vašich stád; a vy budete jeho otroky. A budete v onen den křičet pro svého krále, kterého jste si zvolili, ale Hospodin vás v onen den nevyslyší.“ Lid však odmítl uposlechnout Samuelova hlasu a řekli: „Nikoli, ale chceme, aby nad námi byl král, abychom i my byli jako všechny národy, aby nás náš král soudil, vycházel před námi a bojoval naše boje.“ Když Samuel vyslechl všechna slova lidu, zopakoval je Hospodinu. A Hospodin řekl Samuelovi: „Uposlechni jejich hlasu a ustanov jim krále.“ I řekl Samuel mužům Izraele: „Jděte každý do svého města.“ 1 Samuelova 8,5–22.

V tomto oddílu starověký Izrael odmítl Boha jako svého krále a dějiny ukazují vpřed k době, kdy prohlásili, že nemají krále než císaře. Odmítli Boží teokracii a naléhali, aby jim byl dán král z jejich vlastního lidu, jen aby nakonec prohlásili, že jejich králem je římský král. Římským králem v posledních dnech je římský papež.

Oni však křičeli: Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho! Pilát jim řekl: Mám ukřižovat vašeho Krále? Velekněží odpověděli: Nemáme krále, jen císaře. Jan 19,15.

Odmítnutí teokracie bylo pro Samuela natolik urážlivé a osobní, že je chápal jako odmítnutí svého prorockého úřadu. Bůh však zajistil, aby Samuel porozuměl, že jejich odmítnutí se týkalo Boha, nikoli proroka. Tyto dva oddíly, které předkládají prorocký vztah Mojžíše a Samuela ke vzpouře starověkého Izraele, ukazují, že trest za vzpuru, který následoval, nebyl pro starověký Izrael koncem. Stále ještě existovala skupina, zastoupená Jozuem a Kálebem, která vstoupila do Zaslíbené země, a v příběhu Samuela nastal konec starověkého Izraele při závěru izraelských králů, nikoli na počátku.

Mojžíš s Bohem rozvažoval, aby nadále jednal se starověkým Izraelem, neboť Mojžíš usuzoval, že dovést je v onom bodě ke konci by zkreslilo posvátné dějiny vysvobození Jeho lidu i Jeho zaslíbení uvést je do země, kterou Bůh slíbil Abrahamovi. Smysl zde spočívá v tom, že Bůh se rozhoduje připustit, aby vzpoura jak nastala, tak i pokračovala, když zamýšlí použít tuto vzpouru jako svědectví pravdy.

Postoj spravedlivého rozhořčení, který projevil Samuel, projevila také Ellen Whiteová.

„Nikdy předtím jsem mezi naším lidem neviděla tak pevné sebeuspokojení a takovou neochotu přijmout a uznat světlo, jaká se projevila v Minneapolisu. Bylo mi ukázáno, že ani jediný z těch, kdo chovali ducha projeveného na tomto shromáždění, už znovu neobdrží jasné světlo, aby rozpoznal vzácnost pravdy, která jim byla seslána z nebe, dokud nepokoří svou pýchu a nevyznají, že nebyli vedeni Duchem Božím, nýbrž že jejich mysl i srdce byly naplněny předsudky. Pán si přál k nim přistoupit, požehnat jim a uzdravit je z jejich odpadnutí, ale oni nechtěli naslouchat. Byli vedeni tímž duchem, který podněcoval Kóracha, Datana a Abírama. Tito mužové Izraele byli odhodláni odporovat každému důkazu, který by prokázal, že jsou v omylu, a pokračovali stále dál na své cestě odcizení, až mnozí byli strženi, aby se s nimi spojili.“

„Kdo to byli? Nikoli slabí, nikoli nevědomí, nikoli neosvícení. V oné vzpouře bylo dvě stě padesát knížat, proslulých ve shromáždění, mužů věhlasných. Jaké bylo jejich svědectví? ‚Celé shromáždění je svaté, každý jeden z nich, a Hospodin je mezi nimi; proč se tedy povyšujete nad shromáždění Hospodinovo?‘ [Numeri 16,3]. Když Kórach a jeho společníci zahynuli pod Božím soudem, lid, který svedli, nespatriil v tomto zázraku ruku Hospodinovu. Celé shromáždění příštího rána obvinilo Mojžíše a Árona: ‚Vy jste pobili lid Hospodinův‘ [verš 41], a na shromáždění přišla rána a zahynulo více než čtrnáct tisíc.“

„Když jsem zamýšlela opustit Minneapolis, anděl Hospodinův stanul při mně a řekl: ‚Nikoli; Bůh má pro tebe na tomto místě dílo, které máš vykonat. Lid znovu jedná ve vzpouře Kórachově, Dátanově a Abíramově. Postavila jsem tě na tvé pravé místo, které ti, kdo nejsou ve světle, neuznají; nebudou dbát tvého svědectví; ale já budu s tebou; má milost a má moc tě budou podírat. Ne tebou pohrdají, nýbrž posly a poselstvím, které posílám svému lidu. Projevili pohrdání slovem Hospodinovým. Satan oslepil jejich oči a převrátil jejich úsudek; a pokud každá duše nebude činit pokání z tohoto svého hříchu, z této neposvěcené nezávislosti, která uráží Ducha Božího, budou chodit ve tmě. Pohnu svícem z jeho místa, jestliže nebudou

činit pokání a neobráti se, abych je uzdravil. Zatemnili svůj duchovní zrak. Nechtěli, aby Bůh zjevoval svého Ducha a svou moc; neboť mají ducha posměchu a znechucení nad mým slovem. Lehkomyšlnost, pošetilost, šprýmy a žertování se denně provozují. Neupravili svá srdce tak, aby mne hledali. Chodí v jiskrách svého vlastního ohně, a nebudou-li činit pokání, ulehnu v bolesti. Toto praví Hospodin: Stůj na svém stanovišti povinnosti; neboť já jsem s tebou a neopustím tě ani se tě nezřeknu.' Tato slova od Boha jsem se neodvážila pominout.'"
The 1888 Materials, 1067.

Sestře Whiteové byl přisouzen postoj Samuelův a bylo jí řečeno, aby zůstala s rebely i s jejich vzpourou a „setrvala na“ „stanovišti“ své „povinnosti“. Bylo jí přikázáno, aby setrvala na svém stanovišti poté, co se ona (prorokyně) rozhodla ponechat rebely i jejich vzpuru jim samým.

Pravidlo první zmínky, které je základní součástí principu Alfy a Omegy, ukazuje, že první zmínka o určitém předmětu má svrchovanou důležitost. Se samotným počátkem Luciferovy vzpoury souvisela skutečnost, že kdyby Bůh chtěl, měl veškerou moc potřebnou k tomu, aby Lucifera odstranil již při jeho úplně první sobecké myšlence, která vznikla v Luciferově mysli. Bůh mohl Lucifera odstranit ze stvoření a má takovou moc, že kdyby se tak byl rozhodl učinit, mohl to provést takovým způsobem, že by ostatní andělé ani nepoznali, co se stalo. On to ovšem neučinil, neboť by to mimo jiné bylo popřením Jeho charakteru, avšak tvořivou moc, která by Mu umožnila učinit právě toto, skutečně má. Ale neučinil to. Trpělivě dovolil, aby se vzpoura stala součástí svědectví o Jeho charakteru, součástí svědectví sporu, který započal v nebi a měl nakonec přijít na zem. To je to, čeho Mojžíšův dialog dosáhl pro starověký Izrael. Bůh dovolil, aby pokolení vzbouřenců zemřelo na poušti, a použil tyto dějiny jako biblický příklad k rozvinutí pravd spojených s věčným evangeliem.

Stejně tomu bylo i při odmítnutí Boha jako krále ve dnech Samuelových. Samuel dostal pokyn, aby pokračoval a setrval na svém stanovišti povinnosti navzdory svým osobním přesvědčením a prorockému poznání. Tento prvek Božího prorockého a dějinného dohledu je patrný i při znovuvybudování chrámu po babylónském zajetí. Bůh předpověděl a řídil každý prvek sedmdesáti let zajetí; návrat do Jeruzaléma, znovuvybudování Jeruzaléma, chrámu i ulic a hradeb. Stanovil časová proroctví, která určovala, kdy budou vysvobozeni ze zajetí. Určil, kolik bude výnosů, jež označí počátek dvou tisíc tří set let. Jmenovitě označil Kýra, pohanského krále, který prvním výnosem zahájí tento proces. Všechny prvky znovuvybudování Jeruzaléma a chrámu byly přesně určeny a On povolal spravedlivé muže i proroky, aby toto dílo vykonali.

Navzdory veškerému zjevnému božskému prorockému předzvědění a zásahu vzpoura, která vedla k babylónskému zajetí, již ukončila Jeho osobní přítomnost s lidem Božím. Šekínská sláva se již nikdy nevrátila do chrámu, který byl znovu vystavěn. Celé tyto dějiny byly použity k poskytnutí prorocké struktury dějinám na konci světa, ačkoli chrám již nikdy nebyl požehnán přítomností šekíny ve svatyni svatých. V tomto smyslu byl chrám, který byl znovu vystavěn, svědectvím nikoli o Boží přítomnosti, nýbrž o vzpouře Izraele. Přesto proroci oněch dějin, jako Samuel a sestra Whiteová v Minneapolis, nadále sloužili v postavení proroků.

Vzpoura Lucifera je první věcí zmiňovanou ve velkém sporu mezi Kristem a satanem a Bůh dovolil, aby vzpoura pokračovala, pro své vlastní záměry. Samuel byl navzdory svému

spravedlivému rozhořčení nad touhou Izraele být jako ostatní národy pověřen, aby se podílel na pomazání prvních dvou králů. A Boží proroci se podíleli na znovuvybudování Božího chrámu, chrámu, který už nikdy neměl znovu mít šekínovou přítomnost Boží.

Ti, kdo používají své „pokrmové mísy bájí“ proti prorockému Slovu ve snaze zakrýt vzpouru adventismu v roce 1863 a kdo se rozhodují založit svůj argument na logice, že kdyby se v roce 1863 přihodilo cokoli nesprávného, prorokyně by to byla zakázala, jsou úmyslně neznalí první zásady, která je označena již při vůbec první zmínce o vzpouře proti Bohu. Bůh připouští vzpouru pro své vlastní záměry, a rozhodne-li se, že jeho proroci mají ve vzpourách, které mohou nastat, zůstat neutrální nebo mlčet, je to jeho volba.

Když začínáme uvažovat o procesu zkoušky v letech 1844 až 1863, který byl předobrazem deseti zkouškami, v nichž starověký Izrael po přechodu Rudého moře selhal, je nezbytné porozumět této biblické skutečnosti. Boží proroci působí jako Jeho proroci v dobách poslušnosti i neposlušnosti a někdy nevystupují proti věcem, které by se na první pohled jevily jako něco, proti čemu by se od proroka očekávalo, že vystoupí. Někdy si jsou vzpoury zjevně vědomi, ale jsou zadržováni, a jindy Hospodin drží svou ruku nad jejich očima vzhledem ke vzpouře. Když je tato perspektiva rozpoznána, stává se rok 1863 významným mezníkem v dějinách šestého království biblického proroctví, jak pro roh protestantismu, tak pro roh republicanismu.

Mluvil jsem také skrze proroky, rozmnožil jsem vidění a skrze službu proroků jsem užíval podobenství. Ozeáš 12,10.